Szent Jobb Lator
XV. évf. 6. szám

2026 december

A MÉCSES SZERETETSZOLGÁLAT KÉTHAVI LAPJA

Szent Jobb Lator XV. évfolyam 6. szám

Kedves olvasóink!

Ismét eltelt egy év, sok változással, szomorúsággal és örömmel, betegséggel és gyógyulással, és természetesen voltak szabadultak is, akikre a barátaik visszaemlékeznek, de vissza nem várják őket.

Kívánunk mindenkinek a lehetőségekhez képest békés, szeretetben megélt boldog karácsonyi ünnepeket, és boldog 2027-es esztendőt az Úrban testvéri szeretettel:

a Mécses levelezői

SMS-ed érkezett…

December hajnalán indul az adventi gépezet, vásárolunk, készítünk és készülünk, futnak a napok, sodor magával a trend, de már régen nem a bibliai karácsonyi történettel a középpontban. Aztán mikor az adventi készülődés tetőfokára hágna, hirtelen robban az idill. Semmi sem olyan, amilyennek szerettem volna. Belefáradtunk, kiábrándultunk, a reklámok szembesítettek vele, hogy csórók vagyunk, és kiderül, nem érdekel senkit mit érzünk, gondolunk, csak egy kiadási tétel vagyunk, egy éhes száj, egy nem jókor kopogtató távoli személy.

Mire fellobbanna a karácsonyi fény bennünk, kiégünk, lecsapódik a biztosíték és sötéten látjuk a világot. Futnánk a holnapba, a szilveszteri művidámság sodrába, de ez is jön és megy, kétnapos villámlátogatással megszédítve bennünket, hogy elhiggyük, majd jövőre jobb lesz.

Ennyi volt a karácsony? Hittük, hogy jön a legszebb ünnep a forralt bor és mézes sütik illatával, fényeivel és hangulatával. Voltak terveink, reméltük, talán hoz valamit, ami ott belül melegséget ad, békülést is hoz… De hol rontjuk el újra és újra? Miért nem sikerül az illúziót valósággá tenni, a felszínest mélyre gyökereztetni, és a szeretetet valóban megélni? Ki tudja a választ? Nem csak meghallani, de megérteni is…

Aztán érkezett egy sms, amit igazából el sem olvastam, de az is lehet, azonnal ki is töröltem, mert túl sok felesleges üzenetet kapok ilyen tájban. Ha jól emlékszem talán egy szó volt csak. Mit lehet egy szóban üzenni?

Valami arra biztatott, keressem meg azt a hívatlan sms-t. A feladót nem ismertem. Az üzenet egy szó volt: **Megszületett!** Kicsoda? Nem ismertem senkit, aki gyermeket vár. Aztán derengeni kezdett. Ja, a karácsony, meg a Jézuska… Elővettem a Bibliát és megnéztem, mi ez az üzenet: **„Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus…**” (Lukács 2:11)

Kóstolgattam, hogy **nekem született, ma, megtart, Úr**, és kezdtem megérteni, nem jó felé keresem az ünnepet, a megoldást, a teljességet hozó életet, a békességet, az örömet, amiért egyébként mindent odaadnék. Megszületett! Ezzel felülírt minden emberi lehetőséget és lehetetlenséget, megmutatva az igazi megoldáshozót.

A döntést rám hagyta!

Menta Éva

Decemberi imaszándék

Urunk, Te ismered minden szükségünket, látod minden ínségünket, nyomorúságaink nincsenek rejtve előtted. Számon tartod minden vágyunkat, örömünket, bánatunkat. Nem idegen tőled semmi, ami emberi. Adj őszinte szívet, hogy megosszuk veled életünk nehézségeit, fájdalmainkat, kétségeinket, mindazt, amiről úgy érezzük, elválasztanak tőled, vagy amiről azt gondoljuk, ez már neked is sok és miatta elfordulsz tőlünk. Pedig Te mindig ránk nézel, a Te nyitott, vérző szíved értünk dobban, minket szeret, és nem hagy el soha.

Ajándék

Esik a hó! Fehér karácsony - ez megvan. Pipa. El kellene lapátolni a havat, kiállni az autóval és indulni bevásárolni. Először nézzük a feladatlistát: bejglikhez minden megvan, mák, dió ledarálva. OK. Sültekhez minden megvan, hús a pácban. OK.

Csinálni kellene még valamilyen sütit. Utánanézek mi kell hozzá. OK. Üdvözlő e-mailek elküldve … nézzük csak … ketten vissza se írtak. Persze, tavaly szóvá tették, hogy nem is gondolok rájuk. Mindegy. OK. Na … mi a következő? fúúú .. a fenyő. Remélem Dénes bá félretette AZT … és ha nem? Ja, és az égősor. Ki kell próbálni, mielőtt indulok! OK. Akkor … az ajándéklista: 1, 2, 3, 4 … Ó, még ÖT. Fogalmam sincs mi legyen. Bár Klári néninek mindegy. Bármit veszek, vagy már van neki KETTŐ is, vagy nem tetszik neki. Mindegy, ez van. Na, majd nézek valamit. OK. És a szánkó.. ne már … Mi van még? Rokonlátogatások 1. nap, 2. nap – ez már másik lista. Húúú .. inkább iszom egy teát! Hideg van… El kellene lapátolni a havat…

Kicsit hiányzik ez a tevékeny karácsonyvárás, sürgés-forgás, ötletelés, sütés-főzés, rokonlátogatás. Gondolom, aki kint van, annak meg egy kis nyugalom hiányzik. Bárhogy is, nyakunkon vannak az ünnepek. Jönnek az unalomig tolt reklámok, tömött bevásárlóközpontok, karácsonyfalvak, kirakodóvásárok, felcsendül ezernyi karácsonyi dallam, minden ezt hirdeti. Igazi iparággá nőtték ki magukat az ünnepek. Profitorientált, és csak a lényeg hiányzik belőle, a meghittség és a szeretet.

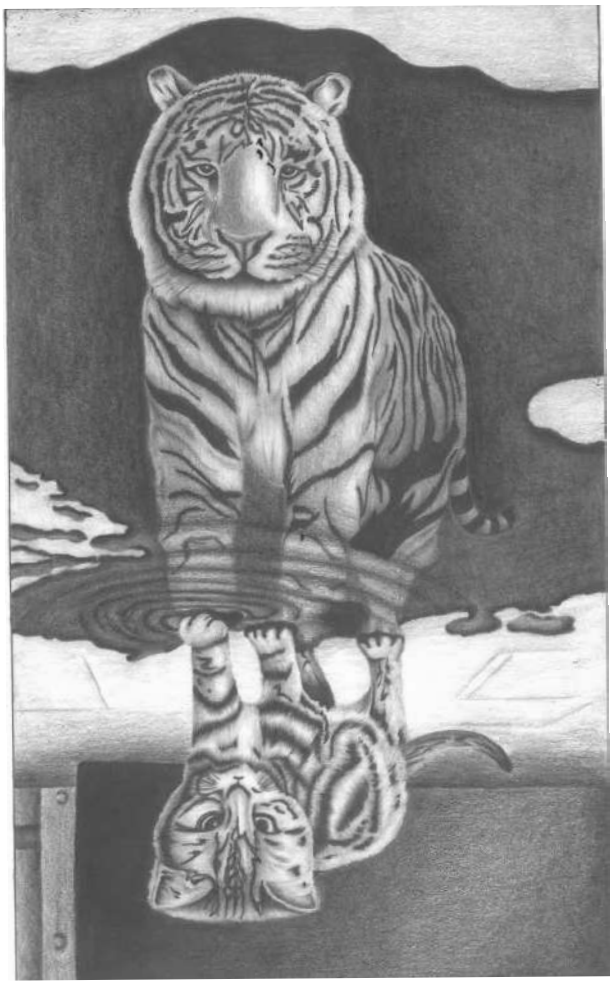
Mindezek ellenére sem most, a korlátozott körülményeim között, sem majd egyszer a szabad világban nem szeretném magam kivonni ebből a forgatagból. Csak vegyük észre benne az embereket: „ A jobb adni mint kapni” igét ne tárgyiasítsuk és anyagiasítsuk - egyszerűen legyünk empatikusak, figyelmesek egymással, adjunk ajándékba egy ölelést, feltétel nélküli szeretetet, örömöt, boldogságot, varázsoljuk meghitté a környezetünkben élők ünnepét.

Ez lehet a legszebb ajándék az ünnepeltnek, másoknak és magunknak is.

„amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.” (Mt 25,40b)

Áldott, békés ünnepeket!

Szeretettel: Taczman Elek

„Nem tudjátok minemű lélek van ti bennetek”
(Lk 9,55)
Taczman Elek rajza

Szeretet

Gyermekként még nem tudtam mi az igazi szeretet.
Mára tudom Istenem, ezt te jelented énnekem.
Örülök, hogy az én Atyám vagy, és a szereteted
mindig vigasz.
Minden felebarátomnak azt kívánom,
Hogy a szereteted senkit meg ne bántson.
Hogy az életünk legyen napsütötte nyíló
Tavasz s teljesüljön nekünk Te bármit - bárhol
is akarsz.
Kolompár Attila

Mondjam? Mit mondjak?

Soha ennyi csatornán, ilyen mennyiségben nem kommunikált az emberiség, mint ma. Mégis: a minőségi, tartalmas beszélgetések, szó- és írásbeli közlések mennyisége egyértelműen kevesebb lett. Ennek fő okaként az időhiányt jelöljük meg.

Tény, hogy felgyorsult a világ, ám nem lehet ez mindenre magyarázat - gondoltam a minap, amikor idős ismerősöm megemlítette, azért nem látogatja meg a végstádiumú rákbeteg egykori osztálytársát (egyben barátját), mert „ugyan mit is mondhatna neki" Ledöbbentem. Tíz perc gyaloglásra laknak egymástól! Majdnem hetven éve ismerik egymást! „Miért gondolod, hogy feltétlenül szavakra van szükség? Lehet, hogy csak megfogod a kezét, esetleg elmondasz egy imát. Kicsit vele vagy, tán utoljára." – búcsúztam ismerősömtől.

Remélem, megfontolja szavaimat. Hogy is merülhetett fel benne a kérdés? Talán úgy, hogy ebben a felszínes és kényszeres kommunikáció uralta világban mindenáron mondani akarunk valami okosat, valami rövidet, „ütőset" Ami „betalál" És ha ilyen nincs a tarsolyunkban, inkább félrenézünk, kimaradunk.

Ám az sem ritka, hogy pont szólnunk kellene, mi viszont hallgatunk. Erre is akad egy friss példám: Fiatal ismerősöm meséli, barátnője egyedülálló édesanyja az évek során olybá elviselhetetlenné vált (szerinte egyenesen pszichiátriai segítségre volna szüksége), hogy immár a még vele élő fia sem akar vele kettesben maradni. Rendre szól a húgának (ismerősöm barátnője, aki már nem velük él), hogy ő is menjen át, mert egyedül nem bírja hallgatni anyu folytonos sirálmait, mások és minden kritizálását. Hogyan fajulhatott idáig a helyzet? - morfondírozok. Ennek az édesanyának vannak testvérei, akikkel elvileg jó a kapcsolata. Miért nem jelezte neki egyik sem, ha így folytatja, végleg eltaszíthatja magától a felnőtt gyerekeit? Nem ezt (is) jelenti a szeretet meg az őszinteség? Vagyis nem nézek félre, nem magyarázom ki magamat azzal, hogy „nem szólok bele, nem az én dolgom, ők tudják, stb." Mert épp hogy nem tudják! Egy gyerek, még ha felnőtt is, nem harcolhat egymagában a szülővel, segítségre van szüksége! Ahogy a vélhetőleg mentálisan bajban lévő szülőnek is. Ne hagyjuk puszta kényelemből, a konfrontáció kerüléséből, félrenézésből, hogy tönkremenjenek emberi kapcsolataink! Ideje van a szólásnak és ideje van a hallgatásnak is. Szeressünk úgy és annyira, hogy szót emelünk, amikor annak helye és ideje van, és hallgatunk, amikor már nincs szükség szavakra.

Szeretettel, Kati

Fizessétek meg!

Amikor az igazságosság és az őszinteség árat követel, fizessétek meg. Amikor a megbocsátás vereségnek tűnik, bocsáss meg. Amikor mindenki azt mondja, hogy először magatokra gondoljatok, ne féljetek az utolsó helyre állni. Legyetek hajlandóak feláldozni az időtöket, pénzeteket, kényelmeteket és terveiteket mások szolgálatáért. Keresztény tanúságtételeitek láttán kérdezzék csak meg maguktól:
"Miért élnek így? Honnan veszik ezt a szabadságot? Miért szeretik egymást ennyire?"

XIV. Leo pápa

Sudoku

	1		9					5
6	5	3			4	1	7	
	7		6	5	1		3	
9	6	8		1				
	2			7			1	
				6		9	5	8
	4		5	9	3		8	
	9	5	7			4	6	1
2					6		9	

Egy karácsonyi csoda

Ez a történet 2011-ben Szegeden kezdődött. Az ítéletem jogerős lett és a Szegedi Bv. Intézetbe szállítottak. Előzetesből a letöltő házba. Elolvastam a házirendet, mert nem akartam fegyelmi vétséget elkövetni. Érdeklődtem a vallási lehetőség és az iskolai tanulás felől. Mindkettő működött és segítséget is kaptam.

Az első találkozásom Tibor atyával! A szoktató, befogadó zárkában voltam, és egy civil ember jött hozzám, kezében egy papírkártyával. Elmondta: vasárnap reggel adjam oda az őrnek és majd kiengednek misére. A mise tetszett, jól éreztem magamat, de a saját magam köré épített falon nem engedtem se kifelé, se befelé az érzelmeket. Ott a szeretetről, a békességről beszéltek, amivel én nem tudtam azonosulni. Úgy gondoltam, nem érdemlem meg a szeretetet, mert börtönbe kerültem. Sokszor hallottam, aki bajba jutott, azt elhagyta az Isten. Én pontosan így éreztem magamat a tárgyalások során. A saját magam bezártsága után én nem tartottam ünnepnapot. Nincs mit ünnepelni. Néhány testvéremet felköszöntöttem, de semmi érzelem nem maradt bennem.

Sokáig így éltem és már hozzászoktam.

Az iskolai eredményeim jók voltak. 2016. karácsonyi előadására én is jelentkeztem tartalékosnak, ha valaki elmaradna. Wass Albert: Karácsonyi versek. Megtanultam a rám eső szakaszt. Tetszett a vers, ezért megtanultam az egészet. De nem értettem, mit rejtenek a sorai, hogy abban Isten szava van és hinni kell a csodában. A kápolnai események során már hallottam a Mécses Szeretetszolgálatról. Az említett verssel készültem, Tibor atya engedélyével, hogy megköszönjük a szeretetet és kedvességet, amit a fogvatartottakért tettek.

Azon a napon találkoztam a Mécses szeretet erejével. Az erősnek hitt falamban meglazultak a téglák. A verset kezdtem érteni, mert a szeretet fénye átjött a fal résein. A hitem is kezdett visszatérni. Erősen éreztem azt, szeretnék megváltozni. Szeretnék minél többet találkozni a közösséggel. Tibor atya megengedte, hogy a közösségi alkalmakon én is részt vegyek.

A beszélgetések során a gondolataim, az érzéseim is megváltoztak, mert a közösség tagja akartam lenni. Ahol ilyen jószándékú emberek vannak, ott árad az isteni szeretet. Engem is szeret az Úr. A Mécses közösség és Tibor atya segítettek, hogy az ünnep ne csak egy nap legyen, hanem arról szóljon, amit éppen ünneplünk.

Velem is megtörtént a karácsonyi csoda. 2020 decemberében az első levél megérkezett. A közösségből lett egy levelezőtársam.

„Elindult újra a mese!" Azon a karácsonyon nem csak a kis Jézus született meg, hanem én is. Átéltem az újjászületésem. A hit útjára léptem a levelezőtársammal, ahol a szeretet, a békesség, a bizalom és az őszinteség az útitársunk.

Karácsony készül emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek.
Legyetek újra gyermekek,
hogy emberek lehessetek.

Levelezőtársam segítségével a vers minden sorát a szívemben éreztem. Tudom mennyit szenvedtem a magam zárkózottsága miatt, és mennyivel másabb most az ünnep.

Egy csoportos találkozón Éva szavai megváltoztatták karácsonyi érzéseimet. „Ha a szívedben nem születik meg a kis Jézus, a fa alatt nem találod meg!" A karácsonyi csoda ezzel a mondattal lett számomra tökéletes. Megnyitotta szívemet és amit azzal látok, az sokkal több, mintha a szememmel nézek.

Karácsonyi készülődéseim már így teltek: versekkel, csodás történetekkel, ünnepi díszítésekkel, hogy az ott lévő fogvatartottak szívébe költözzön be a karácsony üzenete.

Tudom, én is azt gondoltam, az ilyen csoda csak a jó emberekkel fordul elő. Most már tudom, a csoda a jó emberektől jön. Én a Mécses közösségtől kaptam a bizalmat, a szeretetet és ezt szerettem volna tovább adni a kápolna közösségének. Mindehhez a levelezőtársam adott erőt, biztatást, karácsonyi soha el nem múló szeretetet és hitet. A következő évek ünnepei vidám hangulatban teltek a közösségben. Levelezőtársam gondoskodása és törődése ma is olyan erőt ad, mint amikor elkezdtük a levelezésünket.

Jelenleg új Bv. I.-ben vagyok, ahol a közösségi kapcsolat korlátozott. Az ünnepre való ráhangolódás csak a tévén keresztül lehetséges Havi egy szentmise alkalom. Levelezőtársam gondoskodó figyelme nem engedi, hogy egy ünnep köszöntés nélkül múljon el.

Néhány szalvéta, ami jelzi milyen ünnep közeleg, képeslapok... és egy éve az asztalomon van a papírból hajtogatott fenyőfa, ami az én karácsonyfám. Emlékeztet, hogy a szeretet soha el nem múlik. A karácsonyt nem lehet egyedül ünnepelni. Így tudhatom, velem van az Úr Jézus. Megszületett a szívemben. Velem van a levelezőtársam és a Mécses szolgálat minden piros pólós angyala.

A 2025. év karácsonyát egyedül töltöttem. Az asztalon szalvéta terítés, bejgli, néhány szem szaloncukor és képeslapok a Szent Családról. Felolvastam magamnak néhány csodás történetet és a Bibliából Jézus születését. Az előkészület is megvolt. Levelezőtársam adventi naptárat készített, minden napra egy-egy üzenettel. Nem éreztem magam egyedül, gondolnak rám, szeretve vagyok.

Örülök, hogy a Mécses Szeretetszolgálat tagja lehetek. A közösségtől új életet, barátságot, szeretetet kaptam.

Javaslom mindenkinek! Ne falakat építs, ami bezár, hanem hidakat, ami szabaddá teszi a szívedet!

Álmodik a fenyőfácska
odakinn az erdőn.
Ragyogó lesz a ruhája,
ha az ünnep eljön.

Csillag röppen a hegyére,
gyertya lángja lobban,
dallal várják és örömmel
boldog otthonokban.

Legszebb álma mégis az, hogy
mindenki szívébe
költözzék be szent karácsony
ünnepén a béke.

Fésűs Éva: Álmodik a fenyőfácska (részlet)

Áldott, békés, boldog karácsonyt kívánok!

Sok szeretettel: B László

Szolgálni vagy szolgáltatni?

FIGYELEM! Ez a kis írás figyelemfelkeltés miatt íródott, és lehet, megbotránkoztató lesz egyeseknek! De sajnos az igazságot, a valóságot fogom leírni, hogy mindannyian bele tudjatok tekinteni a papok és lelkészek karácsonyába. Nem sajnáltatás miatt írom ezeket a sorokat, csupán azért, akinek van arra lehetősége, már az adventi időszakban és az ünnepek alatt is hordozza imádságban a szolgálatban lévő lelkészeket és papokat.

Szóval: várom-e a karácsonyt? Mint Viki, családanyaként, persze hogy várom. De mint református lelkész, már nem annyira egyértelműen igen a válaszom. Miért? Mert míg más „normális" családok, ezekben a napokban békességben, nyugalomban együtt vannak, jókat esznek, jóízűeket nevetnek, sokat pihennek, addig a lelkészek csak vágynak minderre, hogy lelkészcsaládként nekik is legyen részük egy kis meghittségben, szeretetben, családi együttlétben. De mi a valóság? Már az advent is tele szokott lenni programokkal legtöbb gyülekezetben, közösségben, de a karácsony, az extrán tele van szolgálatokkal.

Karácsony előtt kántálás, gyerekek szerepének betanítása, mézeskalácssütés a gyülekezet gyermekeivel...és még ki tudja mennyi és hány fajta készülődés jellemzi a közösségeink készülődését. És mindamellett, hogy készítjük a gyülekezetet lelkileg Jézus Krisztus testté lételére, vajon a lelkész is fel tud készülni lelkileg erre a nagyon szép ünnepre? Sajnos nem mindig sikerül. Mert miközben szolgálunk, nagyon sokszor azt érzem, hogy szolgáltatunk is, és közben mi magunk kiüresedünk. A mi karácsonyunkról, a mi meghittségünkről, lelki feltöltődésünkről vajon ki gondoskodik?

Nem írom az egyértelmű válaszomat, hanem arra hívom fel a figyelmedet, amikor majd az éjféli misén belép a templomba a plébánosod, vagy a szentesti istentiszteletre megérkezik a lelkipásztorod, vagy éppen bemegy hozzátok a börtönbe szolgálni, hogy a rácsok mögött is kapjatok karácsonyi örömüzenetet a börtönlelkészen keresztül, akkor még jobban imádkozz érte, hogy neki is lehessen igazi karácsonya. Egy olyan karácsonya, amikor ő is tud kapni, és nem csak adni. Mit adhatsz neki? Egy ölelést, egy mosolyt, egy jókívánságot, egy köszönömöt. Mert lehet, hogy ez fogja átlendíteni azon a holtponton, amikor már nem szolgáltatásnak, hanem szolgálatnak fogja érezni a karácsonyi szolgálatait.

Köszönöm, ha imádságban hordozzátok Isten 21. századi ma élő lelkészeit és papjait!

T. Viki, ref.lelkész

Menni vagy nem menni…

Az egész napos munka után fáradtan, de elégedetten bandukoltam hazafelé a mezőről. Elvégeztem a mai napra tervezett munkát, sőt jóval többet is. Mindig igyekeztem túlteljesíteni apám elvárásait. A nap már lemenőben volt, ám ennek ellenére a ház felé közeledve szokatlanul nagy nyüzsgést véltem felfedezni. Zene és énekszó hangját a sülő hús illatával keverve sodorta felém a szél. Azonnal összefutott a nyál a számban.

Az egyik megbízható béres után kiáltottam, aki már futtában beszámolt a spontán kialakult ünnepség okáról. Megdöbbentett a hír. Majd felrobbantam dühömben, amikor meghallottam öcsém hazatérésének hírét. Apám visszafogadta, és hogy ez ne is legyen elég, még egy tulkot is levágatott a kedvéért. Ez már tényleg túl megy minden határon. Elvitte az örökséget. Mit akar még? Minek jött vissza? Itt már nem maradt semmije, minden az enyém lesz. Ahogy ezek a gondolatok egyre erőteljesebben kavarogtak bennem, éreztem minden erőm elhagy, összeomlottam a mellbevágó igazságtalanság hatására. Meddig ültem a földön magamba roskadva? Fogalmam sincs, mint ahogy arról sem, a béres mikor hagyott magamra.

Apám megjelenését sem érzékeltem, így azt sem tudom, mennyi ideig álldogálhatott ott mellettem, de ott volt. Hangja és a vállamra tett kezének gyengéd érintése térített magamhoz. Meglepődve tapasztaltam, hogy közben teljesen besötétedett. Még nagyobb meglepetést okozott kérdése. Tényleg nem érti, hogy miért nem akarok találkozni vele? Az öcsém? Arról az emberről van szó, aki egész életében egyszer sem volt képes rendesen elvégezni a munkáját? Arról, aki az örökösödési törvényeket felrúgva követelte ki a részét, mert még arra sem volt képes, hogy kivárja a maga idejét?

Igen, ő az, a te fiad. A fiad, aki a család iránti felelősséget és a törvény által előírt szülői tiszteletet semmibe véve, az idénymunkák közepén hagyott el minket. Engem is, hiszen azóta egyedül viselem azt a terhet, melyet közösen kellett volna. A ház, a föld és az állatok is magukon viselik a mindennapi gondos munkám nyomait. A gazdaság virágzik, dolgozok minden nap kikapcsolódás vagy egyéb más ellenszolgáltatás nélkül. Ezzel szemben ennek az ágrólszakadtnak a hazatérését tulokkal ünnepled, a legszebbet vágattad le neki. Egész életemben szolgáltalak minden akaratodat szigorúan megtartva, mégsem adtál nekem még egy kecskét sem.

Nekem mindig csak a munka jut, ő pedig megint csak bulizik, ünnepel. Eddig a sajátját szórta, ezért nem is szóltam, de most már az én örökségemből vigad, és ha tényleg marad, akkor abból fog élni élete végéig, megkárosítva ezzel engem. Engem, aki minden törvényt megtartottam, egész életemben tiszteltem a családot és a hagyományokat is. Idősebb fiúként akár én is elmehettem volna, de nem tettem. Nem ezt érdemeltem, és a fiad sem érdemel ilyen méltányos elbánást, nem lett volna szabad visszafogadnod. Döntésed semmibe veszi az anyagi érdekeimet, a munkám eredményeit és sérti az igazságérzetemet is.

Fiam, szeretettel és örömmel kell embertársaid hasznát keresni az igazságban, mert a szeretet sok vétket elfedez és sokszor megbocsát, ha erre van szükség. Ebből fakadóan a testvéred érdekeit legalább olyan fontosnak kell tekintened mint a sajátodét. Ne tekints zsákmányként a kapcsolatunkból fakadó áldásokra, le is kell tudnod mondani róla és a látszólagos igazságtudatodról is a szeretet törvényének megvalósulása érdekében. Így építheted kapcsolataidat. Mert a szeretet olyan indító oka és forrása a gondolkodásnak, szavaknak és tetteknek, melyek elsősorban nem az érzésekben, hanem a mindennapi élet cselekedetiben nyilvánulnak meg.

Tényleg igazságtalansággal vádolsz? - kérdezett vissza, de válaszra sem várva tette fel a következő kérdést. - Nem érzed, hogy hiányzik valami az életedből? Valami, amit csak a közöttünk lévő kapcsolat erősödése révén nyerhetsz el, és ha valóban megismersz engem, akkor az öcséddel és az embertársaiddal való kapcsolatod is helyre fog állni. Szeretet nélkül az általad oly gyakran emlegetett igazság is csak üres fogalom, betűhalmaz.

Ha valóban szeretnél, akkor ismernél engem, és bíznál bennem, a jóságomban, és fel se merülnének benned hasonló gondolatok és érzelmek. A szeretet az

élet törvénye, akkor tapasztalhatod meg az élet teljességét, ha elfogadod ajándékomként, mely által új szívet és új lelket nyersz magadnak. Ezzel a szívvel és lélekkel lehetsz képes valódi szeretetben élni velem és embertársaiddal is.

Fiam, minden emberhez hasonlóan te is a szeretetkapcsolat hiányával küzdesz, így jöttél a világra. Az irigységet és haragot tápláló énközpontú érzéseid és gondolkodásod is e kapcsolat hiányosságaiból fakad. Pedig az ember legmagasabb rendű feladata úgy szeretni embertársait, mint önmagát. Számodra is ez a legfontosabb feladat. Ez az önmagán túlmutató szeretet mindig adni akar, elsőként ad, függetlenül a környezeti hatásoktól és az embertársaktól érkező ingerektől. Ez által fedezheted fel embertársaid legnemesebb, legfontosabb szükségleteit, melyek szeretetteljes betöltésével értékké emeled azokat. Így töltheted be a törvényt, mert a törvény betöltése: a szeretet.

Igen, a szeretet, amely soha el nem fogy, és amely nélkül hiába viszel véghez látványos tetteket, jó cselekedeteket. Hiába igyekszel megtartani a törvényt vagy kapaszkodsz a túlzott igazságérzetedbe, bizony mondom neked fiam: szeretet nélkül mindez értéktelen és hiábavalóság. Inkább örülj az örülővel, sírj a síróval és adj az ellenségednek is, ha szüksége van rá. Így élhetsz békességben embertársaiddal, amennyiben rajtad áll, és maradhatsz meg az én szeretetemben.

Szeretetem által terjesztem ki rád, öcsédre, és minden embertársadra irgalmasságomat, melynek megelőlegezett formája mindenkit elér, minden szívhez bekopogtat érdemtől függetlenül. Csak el kell fogadni. Neked is, ha élni kívánsz vele, ám ez a te egyéni, személyes döntésed. Neked kell meghoznod, mert a szeretet nem kényszerít senkit. Bizony mondom neked fiam: az egyéni akarat tiszteletben tartása miatt te döntesz a saját sorsod felől. Ezért engedtem el annak idején az öcsédet, és engedem meg neked is, hogy itt maradj kint a sötétben. Egyedül, ha azt választod a közös ünneplés és az örökké tartó szeretet helyett.

Testvéred valóban elveszett, de hazatért, és ezt fontos megünnepelni, akármit is tett, mégis a testvéred. Hazatért és láthatod rajta a változás jeleit. Neked is változnod kell. Mindenemet megosztom veled, itt minden a boldogságodat szolgálja, neked csak el kell fogadnod. Bízz bennem és hidd el nekem, hogy neked is jót akarok.

Utolsó szavaival párhuzamosan fölém hajolt és mind két karját segítő szándékkal nyújtotta oda hozzám, miközben egész lényéből sugárzott a szeretetteljes meghívás: fiam, gyere velem…

A „tékozló fiú” helyett lejegyezte: Misi

Bármerre mész, Isten nem hagy egyedül

Egyszer majd megérted azt, amit eddig nem értettél.
Végigmész azon az úton, amin nem mentél.
Én tudok mesélni sok mindent az életről,
Mert megjártam azt, amin te nem mentél.
Nem mondok rosszat, sem bíztatót,
Ezt te fogod érezni azon a napon.
Ne menj bele a rosszba, az nem lesz jobb neked.
Engedd be Istent a szívedbe, és ő fogja a kezed.
Bármerre mész, nem hagy egyedül.
Ő szeret téged végtelenül.
Engedd be a fényt, ne mástól várd el.
Ő az aki igazán szeret.
Nagyon sok mindenen keresztülmentem,
De a jó Isten soha nem hagyott engem cserben.
Mindig meghallgatja az én imámat.
Szívembe mindent lát kitárva.
Ó, Uram, szeretlek tégedet!
Köszönöm, hogy fogod a két kezemet,
És vezetsz engem a te utad felé.
Adj hát erőt nekem!
Pálálé Dévlalé

U,i: Áldott, boldog, békés karácsonyi ünnepeket és sikerekben gazdag új évet kívánok mindenkinek!

Gyurika nevében lejegyezte Mózes

Küzdelem

Várom az estét,
Meg is riaszt egyben.
Pilláimon ólomsúly,
A küzdelem megindul.
Az Álom felgyűrte ingujját,
Várja az áldozatát.
Gondolataim még szárnyalnak,
Mint csillagszórók szikráznak.
Egy pillanatra elkalandozok…
Az Álom álomittasan mosolyog.
Révült részegség részem,
Kinyitom pilláim merészen.
Fénygömbök cikáznak
Elmém józan térfelén.
Toll, papír messze tőlem,
Reggelre: „köd utánam - köd előttem”
Talán fényszilánkok megmaradnak,
Néhány töprengő töredék.
Hiába is erőltetem
Elnehezedett a fejem,
De még tart a küzdelem.
Végső csatába harcba indulok.
Teljes vértezetem:
Hangok, képek, villanások.
Félálomban hadakozok,
De az Álommal, magával
Hiábavalóan párbajozok.

Lenhardt Mihály

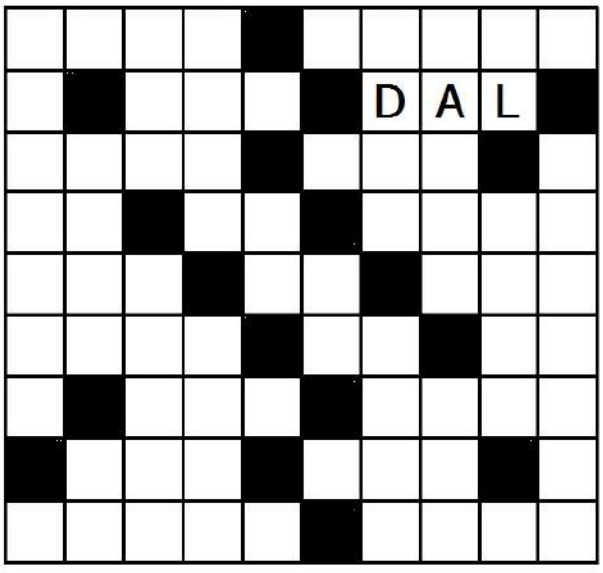

Karácsony este

Minden évben eljön a Pillanat
Melyet álmodozva vár felnőtt és gyermek.
Finom illatok, a gyertya lángja,
Ajándékozás öröme, egy mosoly a gyermek arcára,
Ez a Csodák Éjszakája.
Jézus születése, melyet oly nagyon vártunk,
Azóta is minden évben kíséri az álmunk.
Angyalaink ilyenkor láttatják magukat,
Sok-sok mindent kíván kicsi és nagy.
Van, aki egészséget, gazdagságot,
Csilingelő szánt, égig érő nyalókát!
Vagy csak valakit, ki odabújik hozzánk!
De egy mindenkiben közös,
Ez nem más, mint a Szeretet!
Csendes estén körben ülve,
Imádkozva, elmerülve a múlt tanulságain,
a jövő vágyain!
A fenyőfát körben állva, felcsendül a
Szeretet nótája!
Apró gyermek szeme csillan,
Fények játéka, melyet csodálkozva pillant.
Pici izgalom, mely átjárja csepp szívét, várja
Jézuskáját, vajon teljesíti-e az álmát?
Felnőttek mosollyal az arcukon
figyelik-e rejtelmet, s eszükbe jut, mikor ők
voltak gyermekek.
Ekkor könnycsepp jelenik meg szemeikben,
Mert a Szeretet most megfogható!
Közöttünk van, és nem csak bennünk, így kellene
Élnünk,
Nap, mint nap, mikor felébredünk!

Red Fox

REJTVÉNY

– Anyaaa, ég a karácsonyfa! – kiált Pistike a szobából.
– Hányszor mondjam, fiam, hogy nem ég, hanem világít! – válaszol az anya a konyhából.
– Anyaaa! ... *A vicc folytatását a rejtvénybe be nem írt, megmaradt szavakból olvashatod össze.*

2 BETŰS: AL, EI, ÉG, GY, IS, MR, ŐR, RÉ, TŐ, YG
3 BETŰS: ~~DAL~~, ETA, ÉRI, FÉL, JOE, LOB, MÁR, OKA, OSB, RIA, ÚRI 4 BETŰS: ADÉL, AGRO, AKIT, ARAT, CSAL, DARA, DOMA, GABI, KÁLA, LADY, LONC, MOST, YARD 5 BETŰS: FIALÓ, INOTA, PATAK, TALAJ 7 BETŰS: FÜGGÖNY, GYERTYA, KIGYÚLT, VILÁGÍT

Télen medve, nyáron tanár

Pistike, mi szeretnél lenni, ha megnősz? Télen medve, nyáron tanár. – De a lustaság nem egyenlő a pihenéssel. Kamaszként, fiatal felnőttként sokszor nem mertem aludni, mert akkor lemaradok valamiről. Ma már úgy tudok lefeküdni, hogy tudom, ha fontos dolog történik, felébredek.

Szükségem, szükségünk van a pihenésre, a körülöttünk élők érdekében is. Nem azért iszom kávét reggel, hogy én túléljem a napot, hanem, hogy mindenki más túlélje. Ez már egész önzetlenül hangzik, ugye? Szerzetesek szieszta idején szokták a 'Szent József imát' gyakorolni, akihez ugye álmában szólt Isten vagy 'Szent Heverdel emlékiratait' tanulmányozni.

Időnként szükségünk van arra, hogy távolságot vegyünk a dolgoktól, akár a családunktól is, és feltöltődjünk. Pihenjünk. Kikapcsoljunk. A „Képzelt riport ..." egyik dala is azt mondja, hogy „lépj ki, mint egy rossz cipőből, ringasd el magad" Ez ugyan kilépés az öntudatlanságig, mert a drog, az alkohol bár kivon a jelenléttől, de nem tölt fel.

Amikor a nagymamám meghalt, a nagypapám rengeteget aludt, fél napokat is, meg olyan tevékenységeket végzett, amihez fejben nem kellett jelen lennie. Ő így tudott gyászolni, távolságot tartani. Amikor pedig ő meghalt, én vettem úgy távolságot mindentől, hogy a halotti tor helyett hazamentem, bezárkóztam és kirakóztam. Nekem ez a tevékenység, ami segít megnyugodni és egyedül lenni mindent kizárva.

2021. karácsonya volt életem eddigi egyik legszebb karácsonya. Az ugyan nem volt jó, hogy szenteste a miséről vitt el a mentő és fulladtam, de másnapra már semmi bajom nem volt. Három napig karanténban voltam covidosként, nem zavart senki, nem kellett kötelezően örülnöm semminek és alhattam. Jó volt utána visszatérni a mindennapokba, de jó volt szabadon megélni, átaludni az ünnepet, ami nem annyira Jézus születéséről szól, hanem a bájvigyorgásról és jópofizásról. Ez volt az egyik legőszintébb karácsonyom.

Dániel az oroszlánok vermében aludt. Péter a börtönben aludt. Jézus a viharban aludt. Bármilyen helyzetben is vagy, mindig szundíthatsz egyet!

Réka

Ünnepek egyedül?

Igen, ez a kérdés foglalkoztatott 2020-ban, amikor megözvegyültem, a gyerekeim pedig kirepültek. Azt gondoltam, nem nagy ügy: lesz karácsonyfám, gondoskodom az ünnepi ételekről.

Azóta tanulom mi a lényege az ünnepnek, hogyan tudok egyedül is ünnepelni. Az évek során rájöttem, hogy nem a családdal eltöltött estékre kell vágynom, hiszen azok elmúltak, hanem valami másra. Hogy mire? Hát ezt bizony nagyon nehéz megfogalmaznom. Azt hiszem nem az érzéseket kell előhívnom magamból, hanem megfogni a lényeget. Azt, hogy vagyok, van lehetőségem különbséget tenni a hétköznapok és az ünnepek között, mégpedig a magam módján, a körülményeimhez igazodva. Mert a körülményeinket ritkán van módunk megváltoztatni, ezért nekem kell igazodnom. Ez egyáltalán nem könnyű. Meggyőződésem, hogy akik nem koptatják a templom padjait, nekik is vannak kapaszkodóik. Van belső tartásuk, valami titkos erőforrásuk, amiből meríthetnek. Tudom, mert végső soron én is erre támaszkodom.

Kívánok mindenkinek: bv-lakónak, dolgozónak és levelezőnek olyan ünnepeket, hogy ne akarja azokat végigaludni, hanem gyakoroljon fáradhatatlanul, és találja meg a belső erőforrását. Ezért adjon hálát Istennek, Allahnak, Buddhának, vagy akinek szívesen tud köszönetet mondani az ünnepért, a létéért.

Ha belegondolok, december 24-én már biztosan nem leszek egyedül. A kedves olvasókra fogok gondolni sok szeretettel, akik - remélem - ezeken a sorokon elgondolkoznak.

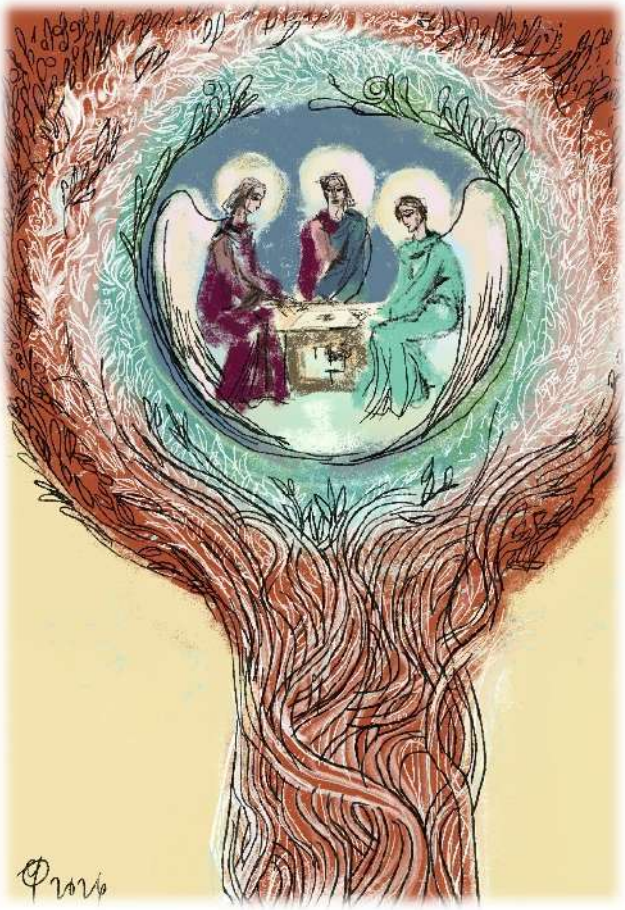
Márti

Az eredeti szándék

Kezdetben volt három entitás, akik hárman egymás megnyilatkozási formái. Az Igazság, a Tenniakarás és a Hitelesítő.

Az Igazságot a Tenniakarás Hitelesíti!
A Hitelességet a Tenniakarás Igazítja!
A Tenniakarást Igazzá teszi a Hitelessége!

Amikor egymás működésén és a köztük lévő kapcsolat logikusságán gyönyörködtek, azonnal megfogalmazódott bennük, hogy ne csak hárman birtokolják a szeretet teljességét, hanem sokaknak jelentsen ugyanilyen örömöt.

Az általunk ismert időfogalom még nem létezett, csak pillanatképek az egymásutániságból, ok-okozati időkülönbség.

Viszont, hogy ezt valamilyen értelmezhető tartalomként át tudják adni, ahhoz egy bizonyos fizikai keretrendszert kellett létrehozniuk, ami a három entitás végtelen ritmusát érzékelhető ütemmé fogalmazza, melyben minden irányból kifejeződik a végtelenség teljessége, és a teljesség árnyéka újraértelmezi a végtelent, amelyből felismerhető az eredeti szándék, a szeretet.

A szeretet, mely nem döntés kérdése.

Tehát időt, végtelen teret, mely a szabadság érzetét erősíti, és elemeket teremtettek a semmiből. Kitöltötték vele az űrt és szabályokat rendeltek föléjük, melyekkel működtetni tudták az univerzumot. Az elemek igen apró összetevőkből állnak, de a legmélyükben a végtelen ok-okozat ritmusa lüktet.

A Tenniakarás kijelentette: - Most teremtsünk tágas, változatos otthonokat az elemekből, és ugyanígy eredeti szándékot felismerni képes lényeket, és népesítsük be velük a világokat.

Az Igazság szólt: - Ezek a lények pedig lélekkel bírjanak, hasonlatosan mihozzánk. Életet kap tőlünk minden lény, és az eredeti szándék felismerésének a képességét, mely boldogsággal és csodálattal töltse el, de egyben kapjon lehetőséget a döntésre; ha mégse az eredeti szándékot választaná, az legyen az ő szabad akarata!

Mi féltékenyen ragaszkodunk minden lényünkhöz és minden késztetésünkkel azon leszünk, hogy felismerje az eredeti szándék tökéletességét, mely végtelen fejlődési utat ad.

Az élethez való ragaszkodás, a három entitás együttműködésén való megelégedettség érzése, amit szeretetnek, illetve eredeti szándéknak nevezünk, minden ehhez igazodjék.

Ez a főigazságunk, ezért minden alszabály ezen főszabályra alapozódjék.

Az igazság hiteles lehet, ha cselekvő, de ha nem tenniakaró, akkor nem az eredeti szándékot valósítja meg.

Ha van tenniakarás, de nincs igazság, ami egyfajta iránymutatás, kiüresedik és nem hiteles. Ha van tenniakarás és igazság, de nem bírálja felül semmi hitelesítő, akkor nem működő választásokat hoz.

A Hitelesítő hozzátette: - A hitelesség valamiféle választás, amely visszahat az igazság és a tenniakarás lényegi erőire, és belső szabályozóként teszi hatékony erővé, lényeggé. Lélekké, ami már hordozhatja a három tökéletes nyomatékát. Én minden lényben ott leszek, és a saját gondolatait tiszteletben tartva gondolatokkal és érzésekkel késztetem az eredeti szándék felismerésében.

A három entitás létre tud hozni a semmiből mindent, ám csak értelmes keretek között. Mert ez a lényegük.

A három entitás hasonlóságot hoz létre önmagából, azonosságot nem, az eredeti szándékot felismerni képes lényeket. A teremtett lények nem rögtön ismerik fel az eredeti szándékot, mivel növekedésükkel, tapasztalatszerzésükkel el kell érniük egy bizonyos értelmi szintet. Ki hamarabb, ki később. Ez azért is van, mert megismételhetetlenek, mindegyik egyedi. Mind-

egyik különbözően tehetséges.

Az eredeti szándék nem önmagáért létezik, ez a hármuk igazsága, egyként értelmezhető.

Az eredeti szándék a gyönyörködésük pillanatában előre látott mindent, ezért kapcsolatot keres minden egyes erre szándékot felismerni képes lénnyel.

Ez a hitelességük jogossága, ami az eredeti szándék teljes szeretetölelését tartalmazza, azt a titkot, ami az életet, a rendet és a lények hasonlatosságát a három entitáshoz a kezdetek kezdetén kigondolta és tökéletes formába öntötte.

Ugyanakkor az eredeti szándékot, amely tökéletességét nem lesz mindenki képes felismerni, megérteni, ezt a kezdetekkor a három entitás előre látta, ezért felajánlották a hitelességi ellenpróbát azoknak, akik ezt az utat választanák, a döntésüket tiszteletben tartják, és egy bizonyos idő után a Hitelesítő félreáll, nem készteti tovább, mert már megszólíthatatlan a lény.

Ez a döntés egy sebzés, a három entitás alaplényegétől, közösségétől való eltávolodás, ami visszahat a teremtett lényre, jelentősen befolyásolva az eredeti szándékot felismerni képességét, és ezáltal a többi lénnyel való kapcsolatának minőségét. Mert az eredeti szándéktól való eltávolodás az életet veszélyezteti, ezért a végtelen élettartam erre az állapotra végessé korlátozódik.

Egy egész világnyi eltávolodás a három entitástól pedig előhívna egy visszavezetési tervet, ahol a megjobbítás idejéig árnyékszolgálatnak kell felállnia a bajbajutott lényekért, mivel az Igazságnak el kell távolodnia a hamisságtól.

A Tenniakarás már a kezdetekkor vállalta, hogy testet ölt egy olyan lények által lakott világban, ahol a döntés sebzésében ellenpróbában vesztegelne. Elhagyná a három entitás egységét, halálos kockázatot vállalva ezáltal. A megjobbítás idejéig magára vállalja az okozatot az okozók helyett, és az életét is odaadja, hogy az általuk szeretett lények fennmaradjanak, amíg visszavezetik abból a világból azokat, akik újra bíznak, hisznek az eredeti szándékban. Erre addig lesz lehetőség, amig az ellenpróbának időt adtak.

Az ellenpróbát előhívók nem osztják az eredeti szándék igazságát, a lények pedig vagy a saját igazságukban hisznek, vagy semmiben, mert összezavarodtak.

A Hitelesítő a kezdetekkor vállalta, hogy erőteljesebben készteti majd eme eltántorodott világ lakóit, a szabad választási képességük teljes tiszteletben tartásával.

Ugyanis a szabad akaratukat elvesztik a döntés miatt.

A Tenniakarás megjelenik a legmegfelelőbb időben, és az ellenpróbában rekedt világban testet ölt és tökéletesen bemutatja az eredeti szándék gyönyörűségét az életével. Ha a bemutatás tökéletes, a másik két entitás is megmenekül az ellenpróba okozta életveszélyes rend fennállásától. Helyreáll a három entitás egysége és az eredeti szándékban élő világok is együtt örülnek a visszatérőkkel. Azok a lények, akik képesek felismerni az eredeti szándékot a visszavezetés ideje alatt, hasonlóan elnyerik a végtelen fejlődési utat, mint akik eleve az eredeti szándékot választották. A Tenniakarás pedig a helyreállított lelkű lények hasonlatosságában éli tovább a végtelen életét entitásként.

Soha többé nem fogja az ellenpróba lehetőségét még csak említeni sem senki. A véges élettartamok újra végtelen hosszúra nyúlnak. Azok a visszavezetettek, akik az ellenpróbában születtek, a három entitás közvetlen közelében fognak lakni, mert ők egy komoly bizonyítási eljárásban hitelesen mutatták be az eredeti szándék tökéletességét. Mert bennük volt a Hitelesítő, az Igazság és a Tenniakarás rejtett bölcsessége, a hit.

Kezdetben a három entitást nevezhettük volna Atyának, Fiúnak, Szentléleknek vagy Via, Veritas, Vita-nak (magyarul: az Út, az Igazság, az Élet), de így talán elgondolkodtatóbb.

Kapczi

Gondoskodás

Hogy mit jelent számomra? Majd mindjárt megpróbálom összefoglalni, de ehhez tudni kell rólam, hogy ezt a cikket háromgyerekes anyaként, egy beteg szülő lányaként, egy munkában kiégett férj feleségeként, és egy komoly magánéleti problémákkal küzdő nővér húgaként írom. Tényleg.

Számomra kötelességet jelent. Fárasztó, nyomasztó, folyamatosan követel igényt, jelenlétet és odafordulást. Készenlétet. Azt a felvállalt szerepet, hogy akármikor mozgosítható, ugraszthatós vagyok. Most is, ebben a pillanatban, amikor ezt írom. Mindjárt hazaér a fiam az iskolából. El fogom dobni akkor a laptopomat, és ez a cikk itt marad majd, félbehagyva, mert ebédet fogok neki melegíteni és megkérdezem majd tőle, hogy telt a napja. Ha apukám gondosórája bejelez, akkor is félbe fogom hagyni és elautózom hozzá, hogy felsegítsem. Ha a tesóm hív sírva, ha kell, beszélgetek vele egy órát telefonon ehelyett. Ez ilyen. Ha valaki sok mindenkire visel gondot (hallod a kifejezést? „gondot visel”), előbb-utóbb elfárad, aztán elfogy.

Okos emberek szerint „meg kell találni a középutat” Örömöt találni magunk számára, kvázi magunkról gondoskodni, ugyanakkor ott lenni a többieknek is. Nekem nem megy a középút és el is vagyok fogyva. Rengetegen lógnak az energiát adó csecseimen. Én lesoványodtam és a tej is apadóban. Ez ilyen.

Azt mondod, ne csináljam ezt vagy ne így? Nem tudom máshogy. A kapcsoló kétállású. Vagy a gondoskodás magamról száz százalékban és magányos leszek, vagy a gondoskodás elsősorban a többiekről és akkor időnként így érzem magam, mint ahogy olvashatod. Ez ilyen. De tudod mit? Mindig ilyen volt. Amikor kicsi voltam és beteg, anyám ápolt, virrasztott velem. És amikor majd az én gondosórám jelez be, az én gyerekeim fogják eldobni a hobbijukat és eljönni hozzám, hogy felszedjenek a földről. Sajnálom, hogy nem a szép részét domborítottam ki. Mert olyan is van. De ez… néha ilyen.

Kellemes ünnepeket kívánok mindenkinek, aki gondoskodik és mindenkinek, akiről gondoskodnak!

Anna

Isteni gondviselés

Témakör: Mit jelent számomra a gondviselés?

Valaki egyszer azt mondta nem olyan régen, hogy a remény egy tollas jószág. Aki ott honol az emberek szívében. Én azt mondtam erre: nekem Ő a remény, mi Isten kegyessége s gondviselése alatt ragyogott fel nekem.

Mert olyat tett, amit senki mástól nem kaptam meg egész életemben. Nem ismerem személyesen. Nem tudom a teljes nevét. Sem azt, hogy hol él, vagy hova jár egyetemre. Nem tudom milyen a hangja vagy a mosolya, vagy hogy milyen színű a haja. Hiszen nem láttam még sohasem. De azt tudom, hogyha valami fáj vagy bánt legbelül mélyen, Ő az, aki feltétel nélkül meghallgat engem. Aki lélekben a támaszom, aki mindig mellettem áll igazságosan, és sohasem hagy cserben. Aki gondol rám és aggódik értem, pálcát sosem törve felettem. Szerintem ez az igazi gondviselés, amikor valakit úgy szeretünk, hogy nem azt nézzük, milyen nehéz helyzetben van, vagy milyen előéletű volt. Hanem kinyújtjuk a kezünket érte, és megpróbáljuk kihúzni abból a mélységből, amiben van, és irgalmasan felé fordulni alázattal, példát mutatva másoknak.

Én ezt kaptam a Mécses kapcsolattartómtól, akit hulló csillagnak hívok. Nekem ezt jelenti a gondviselés és az irgalmasság. Rendkívül büszke vagyok arra, hogy a barátomnak tudhatom. Mert Ő tanított meg arra, hogy mit jelent a feltétel nélküli szeretet és a gondviselés. Ezért hálával áldom a napot, mikor a Mécses által kapcsolattartóm lett.

Mert Isten kegyessége Ő, és köszönöm a Mécses közösségének, hogy megtapasztalhattam ezt az érzést. U.i.: Kívánok mindenkinek áldott, békés karácsonyi ünnepeket és sikerekben gazdag új esztendőt!

Károlyi Mózes

Nem tudjuk, kikről gondoskodunk

- Aki ételt-italt adott, annak neve legyen áldott. Mi jól laktunk, hála, Isten…

- Anya, anya, én, én! - rikolt bele hároméves lányom az étkezés utáni imába, s miután mindenki elhallgat erre, az arcocskája felderül, s egyedül fejezi be: …annak is adjunk, kinek nincsen! Amen.

Ibike ismeri ennek a gyakorlatát is, amikor családilag meglátogatjuk a Csillag-börtön melletti Szent Rókus téri ételládát. Viszünk abba a kézzel nyitható-csukható nagy vasdobozba lekvárt, süteményt, gabonapelyhet, péksüteményt, fehérjeszeletet, pesto szószt…

Ez is változott az évek alatt. Kezdetben mindig olyasmivel töltöttük fel az ételládát, ami otthon felesleges volt. Például néhány zacskó uborkaeltevő fűszerkeverékkel. Nem mondom, hogy nem szégyellem - kizártnak tartom, hogy egy fedél nélküli vagy csak egy egyszerűen nagyon éhes illető tudott volna vele valamit kezdeni. Aztán alakultunk. Vittünk kibontott, de el nem fogyasztott gabonapelyhet. Még mindig nem az udvariasság és szerető gondoskodás csúcsa voltunk! Aztán vittünk keksztekercset, amiből anyósom túlmértékben sütött nekünk. Karácsonykor vittünk a vacsorából egy félretett adagot és egy zacskó szaloncukrot. (Ennél az esetnél maradt nálunk egy díszdoboznyi szaloncukor, azt odaadtuk annak a karácsonyi műszakba állított buszsofőrnek, aki az ételládától hazavitt minket a 75-össel, és arról ismertük őt, hogy előre köszön az utasoknak.)

A múlt héten pedig történt valami. Olyan öröm ért, hogy örömömben sütöttem egy tepsi kávés-piskótás-vaníliakrémes süteményt, kifejezetten és célzottan az ételládának! El is tűnt onnan egy óra alatt - szemrevételeztük hazamenet.

Nem ismerjük az ételládát nyitó és csukó személyeket, ám a róluk történő gondoskodásban való fejlődésünk családi tanulság és boldogság. Titeket sem ismerlek, kedves olvasóim, ám a gondoskodásnak nem szabhat határt holmi börtönfal és szögesdrót, úgyhogy karácsonyra küldök be nektek meglepetéscsokit a lelkésszel, remélem átadhatja.

Zsóka

Rózsaszín

Nemrég vetették a szememre, hogy hurráoptimista vagyok, és mint az amerikaiak, túlságosan rózsaszínben akarom látni a világot. Nem lehet mindent megoldani, és a felelős döntésekhez józan realizmus kell. A jószándékú, építő kritikáért hálás vagyok, el is gondolkoztam rajta, közben magamon is meglepődtem.

Több mint egy negyedszázaddal ezelőtt, a kedves tanárom mondta, nálam pesszimistább embert még nem látott. Tényleg az voltam, tudatosan a rosszra készültem mindig: nem fog sikerülni a vizsgám; úgysem vesz senki feleségül; a kiránduláson esni fog az eső. Hatott rám a búskomor nemzeti örökség: „balsors is régen tép” Állandóan szorongtam, pedig nem volt rá okom.

Nem vettem észre, hogy ez változik bennem, mégis mikor váltam én optimista emberré? Talán akkor kezdődött, amikor felelős lettem másokért. Hiszen egy anya mégsem mondhatja a gyerekének, hogy keményen tanulj, fiam, de úgyis megbuksz. Lelkesíteni, bíztatni pedig csak akkor lehet hitelesen, ha mi is hiszünk benne. Pár éve megoldásfókuszú tréninget végeztem, aminek a pozitív szemlélete elvarázsolt. Koncentráljunk arra, ami az erősségünk, ami már megy, ne a hiányainkra - tanították. Mi lett jobb? - kérdezték a tanfolyam minden óráján. Ott tudatosult bennem, hogy én ezt a pozitív életszemléletet nem csak tanulom itt, hanem felfedezem magamban.

Meglepő, hogy pont a börtönmisszióban változtam legtöbbet, ahol olyan mély szenvedésekkel, emberileg kilátástalan helyzetekkel szembesültem, mint korábbi életemben soha. Viszont közben Isten gondviselő jóságát is megtapasztaltam. A Mécsest máshogy nem is lehet csinálni, csak mély hittel és reménnyel. Ettől nem fordul jóra minden egy csapásra, sőt… ám éppen elég olyan pillanat akadt, amikor azt éreztem, ilyen véletlenek nincsenek, ez csak a Gondviselés lehetett. Amikor az utolsó pillanatban oldódott meg egy szabadult szállása; kaptunk egy váratlan adományt egy ismeretlentől; vagy amikor valaki letett egy vállalt feladatot - és épp akkor jelentkezett más helyette. Bizonyára kell az is, hogy megfeszítve igyekezzek megtenni, ami tőlem telik, ám jutalmul egy belső békét és bizonyosságot kapok. Már szorongás nélkül tudok ráhagyatkozni a Jóistenre. Majd ő elrendezi a dolgokat, gondunkat viseli. És így lesz a legjobb.

Gabi

Különbség

A **gondoskodás** és a **törődés** között - sokan azt gondolják, hogy - nagyon pici, vagy nincs is különbség, de nem így van véleményem szerint.

Mind a kettő fontos természetesen, de a **törődés** „súlyosabb”, mivel a lelki problémákra ad megoldást, a **gondoskodás** fizikai segítséget takar, illetve lehet ez anyagi is.

Ha a szeretett szüleinknek, nagyszüleinknek vagy idősebb hozzátartozónknak csak az anyagi jólétéről gondoskodunk, illetve házkörüli teendőkben segítünk, attól még nem érzik magukat fontosnak.

A fontosság érzése - ami a lényeg - minden emberre vonatkozik, fiatalra, középkorúra, idősre egyaránt, és ilyen a valahová való tartozás érzése.

Ezek az érzések erősíthetők, ha beszélgetünk az adott személlyel, kikérjük a véleményét, közös programokat szervezünk, érdeklődünk a hogylétéről.

A beszélgetés egyfajta lelki gondozás is, amivel képet kaphatunk a másik mentális egészségéről.

Ha egy személy kevésbé kommunikatív, elveszíti az érdeklődését a hétköznapi tevékenységekről, nem tud örülni semminek, nem tud mosolyogni, azt jelenti, elhanyagolt, depressziós, aminek több fokozata van, de megelőzhető, ha **törődünk** a másikkal, erősítjük benne a valahová való tartozás érzését.

Bizonyára vagyunk páran (mi elítéltek), akik a hosszú évek alatt éreztük magunkat „egyedül” és haszontalannak.

Lehet, hogy van támogatásod (anyagi), de sokszor nem arra van szükséged, hanem pár jó szóra, beszélgetésre, régi haverok, testvérek, szülőt, gyerekeid közelségére.

Az anyagi támogatás nem tud lelkileg megerősíteni, de egy családi beszélő megerősít, amikor átölelnek és füledbe mondják, várunk haza szeretettel, tartsál ki. Figyelni kell, hogy a kommunikáció ne váljon sablonossá, ennek kialakulása érdektelenséget sugallhat és máris felmerül a gyanú, hogy feleslegessé váltam számukra.

Az időseknél, gyerekeknél ugyanígy működik, az odafordulás, az érdeklődés, illetve fontos, hogy az életük részeként működjünk együtt „egyenrangú” partnerként.

Az elmúlt héten volt a világ legidősebb emberéről riport, melyben kiemelték, hogy a szeretet, törődés, fontosság érzése, a családban betöltött szerep megnöveli az éveink számát, akár 120 éves korunkig is élhetünk.

Ne felejtsétek el, pár jó szó a másiknak és hozzásegíthetjük a lelki jóléthez, illetve növelhetjük az esélyét egy szép hosszú életnek.

Szövetséges

Egy nemes ember hagyatéka

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemes ember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak. Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként.

A templomépítés okát titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén. Sok dicsérő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte:

- De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?

Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes ember rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy-egy lámpát, hogy mindig vigyék magukkal az istentiszteletre és függesszék fel a falra.

- Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz - felelte a nemes ember. Amikor pedig nem lesztek itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házának bizonyos része sötétebb marad.

Vajon a mi lámpásunk meg van gyújtva? Azon a helyen világítunk, ahová Isten helyezett minket?

Ha a megfelelő helyen világít életünk, akkor igazi a mi Krisztus-várásunk.

(szerző ismeretlen)

Most mit írjak?!

Vicsorgott az előtte álló képernyőre, amin a kurzor vészjelzőként villogott tovább az idegrendszerében. Dühös volt, tehetetlen és sarokba szorítva érezte magát, mert most neki cikket kell írni azonnal. Két napot késett vele, pedig most szépen megkérték, időre legyen meg. Ezt meg is ígérte. Mindig mindent az utolsó pillanatra hagyott. Most azon is túl volt már. Lelkiismeret-furdalása is volt. Valami megmagyarázhatatlan késztetés folytán 5 percenként megnyitotta telefonját és elindított valami bugyuta Reels-videót. Majd magához tért a digitális babonából és neheztelve magára újra a kurzort kezdte szuggerálni, hogy keljen már életre és írja meg magától a cikket. De egy perc után újra visszaesett a telefon simogatásába. Hiába, egyszerűen nem tudta, mit írjon erre a rohadt karácsonyra. Máskor mindig eszébe jutott valami ütős, leforrázó szatíra vagy egy komoly mondanivalót taglaló és kibontó novella, de most semmi ihlete nem volt. Egyszerűen nem volt képes pár hétköznapi mondatra, egyszerű profán jópofira. Amikor ha muszáj volt írjon, muszáj volt neki mindig találni valami halaszthatatlan kötelességet. Pl. a hetek óta válaszolatlanul hagyott Messenger-üzeneteire válaszolni. Vagy összehajtani és ezzel megszüntetni a hónapok óta gyűrötten gyülekező ruhabuckákat a szobájában. Vagy éppen a szerszámosládáját rendbe tenni, amiben sosincs meg semmi, ami kell. Na, gyerünk! De semmi... Olykor felkérték cikkírásra, és ez jól is esett neki, büszkén újságolta másoknak, hogy ő egy fogvatartottaknak szóló újságnál, a Jobb Latornál lát el szolgálatot. No de ettől már egy ideje nem dagadt a vitorla, így ez nem motiválta. Hogy ezzel ő, mint volt fogvatartott, Krisztust szolgálta és a bent lévők előtt példát mutathatna, már ez sem érdekelte. Hogy az emberiség és a világ jobb útra terelésében ezzel egy kézmozdulatot tehetne, roppant mód nem érdekelte. Ó, hogy oda ne rohanjak, meg vissza ezektől az ideáloktól... Francba veletek! – mondta magának és egyben a világnak is cinikusan! Gyerünk, gyerünk már! De semmi. Be is csukta a laptopot vicsorogva! Majd eszébe jutott a szerkesztő, akit úgy szeret, eszébe jutott az ígérete, amit most, ha megszeg, biztosan megbántja vele. Ettől megijedt. Kinyitotta a laptopot és gépelni kezdte:

„Most mit írjak…”

Lólé Attila

A gondviselés

Abszolút értelemben véve a gondviselés hívő emberként számomra azt jelenti, amit a Biblia is kijelent: „Minden gondotokat vessétek őreá, mert neki gondja van rátok.” Tehát Isten az, aki gondomat viseli, és nyilván a szeretteimnek is a gondját viseli.

Amikor gyermek voltam, édesanyám viselt rám gondot. Ha ő ezt akkor még nem is tudta, Isten rajta keresztül viselt gondot rám. Most pedig, hogy nekem is van két gyermekem, azt gondolom, őket ajándékul kaptam Istentől, hogy szeressem őket, gondom legyen rájuk, ruházzam, etessem és tanítsam őket. Tehát a gondjukat én viselem.

Maga a „gond” szó bajt is jelenthet. Amikor valakitől megkérdezzük: „Van valami gond?”, az azt is jelentheti, valami baj van. A „gondviselés” szót azonban még a nem hívő emberek is használják. Azt mondják például: „Jó volt hozzám a gondviselés.” Nem mondják ki, hogy az Úr Jézus vagy a mindenható Isten, hanem azt mondják: a gondviselés. Hívő emberként tudom, a Gondviselő maga a mindenható Isten.

Az ő legerőteljesebb gondviselő szeretete és kegyelme Jézus Krisztusban jelent meg. Jézus által viseli gondját az embernek, mert Jézus nélkül, az örök sorsomat, családom sorsát tekintve el lennénk veszve.

Néha fölébred bennem a gondolat: mi lesz, ha én majd nem leszek? Isten mintha akkor azt mondaná Szentlelke által: „Hát szerinted? Eddig ki viselt rájuk gondot?”

Eszközként használja Isten a szülők életét, ám tulajdonképpen ő az, aki gondját viseli az embernek, ő viseli gondját a gyermekeknek is.

Amikor az ember megtér Istenhez, akkor rájön arra, egész életének megtartó ereje, vezetője, világossága és öröme a gondviselő Isten, akinek minden nap gondja van az életére.

Áldott ezért az Isten!

Ez a karácsony üzenete: az Ige testté lett. A gondviselő Isten testet öltött.

A vele való közösség pedig már hit által most is megvalósul ebben a földi világban. A gond, ami emészti az életünket, ott lehet az ő kezében. Ő azt átvállalja, és mi élhetünk egy benne megbékélt életet.

Ámen.

Szeretettel: Boros Lajos

Mit jelent számomra a Gondviselés?

A gondviselésen Isten rendkívüli módon való beavatkozását értem, amit emberek által valósít meg. Hatgyermekes családból származom. Édesanyám csak a háztartásban dolgozhatott, mivel beteg volt. Édesapám vasutas volt, másodikos gimnazista koromban meghalt. A vasút egyik szocialista brigádja havi fél fizetéssel támogatta a családot. Harmadik év végén rákérdeztek, mi szeretnék lenni. Mondtam: pap szeretnék lenni. A következő támogatás csekkjén közölték, a továbbiakban más rászoruló családot kell támogatniuk. Tudtam, miattam vesztette el családunk a támogatást. Nem mehetek teológiára, dolgoznom kell. Lelkiatyám megnyugtatott, bízzunk a jó Istenben. Pár hét múlva örömmel jelezte, van egy özvegyasszony, akinek nem született gyermeke és vállalja a tanulásom költségeit beöltözéstől szentelésig, amit meg is tett. Isten Gondviselését tapasztaltam meg általa.

Szentelésemig édesanyám és anyai nagybátyám gondoskodtak rólam. 10 éves káplánságom alatt plébánosom és házvezetése állt mellettem. Jól éreztem magam ott. Mintát láttam a nyitott plébániára. Bármikor jöhessenek a hívek. 3-4 plébánia volt rám bízva. Nem tudtam mindig otthon lenni. Kellett valaki, akinek teológiai és hitoktatói végzettsége van, tud orgonálni és vezetni tudja a háztartást. Akadt is egy jelentkező, aki otthagyta védőnői állását és örömmel végezte sokrétű szolgálatát. Fontos volt ez az ötéves kárpátaljai misszió során, valamint a hétéves fegyházlelkész szolgálatom alatt.

Mi a különbség a gondoskodás és a törődés között?

A gondoskodás az alapvető létszükséglet biztosítása, érzelem nélkül. Táplálkozás, ruházat, tisztálkodás biztosítása. Kötelesség, munkaköri leírás teljesítése.

A törődés ennél jóval több. Benne van a törekvés szó, ami azt jelenti, odafigyel a rászoruló életére. Észreveszi ha szomorú, rákérdez, mi bántja, megvigasztalja, elbeszélget vele. Megfogja a kezét, megsimogatja. Együttérzéssel, szimpátiával és türelemmel végzi szolgálatát. Akár rokonról, akár idegenről van szó.

Szeretettel:
Lajos a.

„A nyelvnek hatalmában van élet és halál.”

(Példabeszédek könyve. 18, 21)

Ősi magyar bölcs mondásokból tudjuk, hogy - hallgatni arany; - ne szólj szám, nem fáj fejem; - sok beszédnek, sok az alja; - hallgattál volna, bölcs maradtál volna, - mert így viszont kiderült, butaságokat beszélsz.

De nekünk mindenhez hozzá kell szólnunk, mindenhez értünk. Tuti biztos jobb tizenegy főt állítottunk volna ki a meccsre, mint Rossi, a focicsapat kapitánya. Jobb vezetőt választottunk volna akárminek az élére is, bár csak az illetők nevét hallottuk valahol.

Terjednek a félinformációk, pletykák és indulnak romboló útjukra. Aztán győzzük helyrehozni, hogy „azt nem úgy értettem” Gyakran sokkal fontosabbnak véljük a saját gondolatainkat, mint a másikét, ezért már odafigyelés helyett is azon törjük a fejünket, mivel fogjuk letromfolni, lehengerelni. Fitogtatjuk jólértesültségünket, mintha baj lenne, ha nem értünk valamihez. **A legtöbb emberrel nem az a baj, hogy tudatlan, hanem annyi mindent tud, ami nem is úgy van.**

„Aki sokat beszél, keveset hall.”

Nem véletlenül van két füled és csak egy szád. Az emberek nagy többsége nem a fergeteges tanácsaidra kíváncsi, hanem arra, hogy meghallgasd, vele érezz. Néha a csend a legerősebb válasz.

És jó, ha „halló” fülünk van, ne csak a durva tényeket, hanem a mögötte való rezdüléseket is megérezzük. Hiszen még a tények is tudnak hazudni.

Aki csak az érem egyik oldalát látja, sosem lesz birtokában a teljes igazságnak, és becsapja a többieket is egyoldalú nézeteinek hangoztatásával.

Ferenc pápa szerint a „közöny globalizációja zajlik” Naponta látjuk, hogy felrobbant, elütötte, megkéselte, lezuhant stb. Nem tudunk mindenkivel mélyen együttérezni, gyakran csak egy fejcsóválás jut a legkomolyabb katasztrófának is. Ám legalább a körülöttünk élők nyavalyáit vegyük komolyan! Ha nem is tudom más gondját megoldani, legalább legyek mellette, hogy érezze, nincs egyedül. Van, aki imádkozik érte, drukkol neki. **S akkor bízhatunk abban is, hogy mi sem maradunk magunkra, ha bajba keveredünk!**

Szeretettel Gesztenye

Az én békességem

Ha eljönne a csoda, könnyű szárnyon,
S szívembe egyszer az a béke szállna,
Amelyre szörnyű szomjúsággal vágyom,
Előbb elzárnám a láda aljába,
Tűnődve rajta, hogy ez hogyan esett.
Trónolnék vele a világ felett,
Nagy-óvatosan körül tapogatnám,
Hogy hát igazán, igazán nem álom?
Nem riasztja el az első mozdulásom?

De aztán végigvinném a világon.
Testvér, testvérem, rokonom, barátom,
Itt, itt van a béke aranytálon,
Itt, itt van mindennek a megoldása!
Szűnjön szívetek szüntelen sírása!
És elrendeznék mindent olyan szépen,
Nem volna sokkal szebb az üdvösségben.

F.Sz.Szilvi

A falak mögé zárt gondoskodás a szívben szabadon él tovább

Nemrégiben egy erdélyi börtönben jártam, és ott megismertem egy édesanyát, akinek szívét felemészti a hátrahagyott két kisgyermeke utáni vágyakozás.

Amikor eljön az este, nem takarhatja be őket, nem adhat elalvás előtt jóéjt puszit, ha betegek, nem állhat az ágyuk mellett.

A család egymástól való elszakadását egy tragédia még inkább beárnyékolta. Az édesapa nemrégiben halálos autóbalesetet szenvedett. Az édesanyának úgy kell megküzdeni a gyásszal és a veszteséggel, hogy több száz kilométerre van az otthonától, szeretteitől.

Amikor valaki börtönbe vonul, szinte mindentől megfoszthatják, csak a szerettei iránt való érzelmeitől nem tudják megfosztani.

Az anyaságot, apaságot nem lehet letenni, és a kapuban hagyni. Ezt a láthatatlan köteléket magával viheti a fogvatartott a falakon belülre is.

Modern világunk felgyorsult tempóját, egy csendes és mélyreható erő tartja fenn. Ez az erő az egymás iránti szeretetben és gondoskodásban nyilvánul meg.

A szeretet belső iránytűként működik, megmutatva, mekkora szükségünk van a másikra, amikor rossz irányba indulunk el, és visszavezet bennünket a helyes útra, ami lelki megnyugvást is hoz.

A börtönfalak között sokféle hiánnyal kell megküzdeni, de legnehezebb terhet kétségkívül azok a fogvatartottak hordoznak, akik kint gyermeket, vagy gyermekeket hagynak hátra.

A szeretet, és a gondoskodás új csatornákon keresztül utat tör magának. Ez az édesanya fizikálisan nem lehet jelen gyermekei életében, de elhatározta, lelkileg megerősödik, és mindent elkövet, hogy jó szülővé váljon.

Jelenleg is dolgozik, és részt vesz a reintegrációs programokban. Befogadta az Urat a szívében.

Isten segítségével hiszi, hogy ismét talpra tud állni, és szabadulása után olyan példát mutathat a gyermekeinek, amelyet érdemes lesz követniük.

Az Úr gondviselő szeretete a legmélyebb helyzetekben is erőt ad, hogy túllépjünk a nehézségeken. Ő minden helyzetben felemel és gondoskodik rólunk minden időben.

Legtöbbször mások keze által teszi ezt, ha engedjük.

Szeretettel: Éva

Jöjj, itt az idő!

Így karácsony táján, mi lehetne fontosabb, mint hogy megpróbáljunk közeledni Jézushoz, és ezáltal a mennyi Atyánkhoz is. Én is ezt szeretném tenni. De hogyan tegyem? Mit mond erről a Biblia?

Az evangéliumok egyértelművé teszik, hogy ehhez először is higgyünk Jézusban, aki értünk született meg a Földön, aki a legfőbb összekötőkapocs az emberek és Isten között: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.” (János 14,6)*. Emellett higgyünk Jézus keresztáldozatában és feltámadásában, megváltásában, amellyel lebontotta az Isten és köztünk magasodó, bűneink tégláiból épült válaszfalakat. Jézus szavai szerint, ami még szükséges: *„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” (Márk 1,15)*. Akkor hát olvassuk, hallgassuk, ismerjük meg az evangéliumokat! Járjunk rendszeresen szentmisére, istentiszteletre, keresztény alkalmakra, keresztény közösségekbe! Minden nap szóljunk imákkal és saját szavainkkal is mennyei Atyánkhoz, Jézushoz és a Szentlélekhez! Adjunk hálát mindenért, amit kaptunk tőlük! Tekintsük át a napunkat és bánjuk meg bűneinket! Aztán bátran kérjük Istentől, amit szeretnénk, mert meg fogja adni amikor jónak látja, és ha az a javunkat szolgálja. Jézus kimondottan bíztat minket: *„Kérjetek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!” (Máté 7,7)*.

Isten mindenkit hív, ám miénk a választás, igent mondunk-e és „lépünk”-e feléje? Ahogy Jakab írja a levelében: *„Közeledjetek Istenhez, s majd ő is közeledik hozzátok.” (Jakab 4,8)*. Végül én is hívlak egy dalrészlettel:

„Jöjj, itt az idő, hogy dicsérd!
Jöjj, itt az idő, hogy átadd szíved!
Jöjj, úgy, ahogy vagy és dicsérd!
Jöjj, úgy, ahogy vagy az Úr elé! Jöjj!”

Mindenkinek áldott, boldog, Jézussal töltött karácsonyt kívánok!

Szeretettel: Edit

A reggeli szendvics

Úgy gondolom, a gondoskodás és a törődés mindannyiunkban kódolva van. Kinek több jut belőle, kinek pedig kevesebb. Viszont a teljes hiányuk sok lelki sebet okozhat és negatívan befolyásolhatja az életünket. Ha pedig bővelkedünk benne, pozitívan hat rá. Már egészen kicsi gyerekként megérezhetjük a bőrünkön. Az egyik gyermeknek ma sem csomagoltak tízórait, a másiknak pedig tele az uzsonnás doboza.

Az egyiktől nem kérdezik meg, mi volt az iskolában, a másik elé kocsival mennek. Hamar megtanulja az ember, talán én nem vagyok fontos, nem is számítok. Mivel kisgyermekként ezt megkülönböztetni nem igazán tudjuk helyesen, hamar társunkká lesz a szégyen, a "nem érek annyit" érzése. Így volt ez velem is gyermekkoromban. Aztán felnőttként cipeltem tovább a terhet. Nem, nem a szüleimet akarom ezért okolni, dehogy! Megtettek ők mindent, ami rajtuk múlott. Ők is azt adták tovább, amit kaptak. Esetleg drága anyukámnak a hajnal négyes ébredés után már nem volt ideje szendvicset készíteni nekem. Pedig milyen sokat is ér az anyai kézzel készített szendvics! Megfogadtam, hogy én másképp csinálom. Azt hiszem, a szendvicsgyártás és a teafőzés jól ment, de a törődés, a lelki odaadás, már kevésbé. Így visszatekintve, sok év távlatából rájöttem, nem tudtam hogyan is kell ezt a törődés-dolgot jól csinálni. Meg kellett tanulnom. Meg kellett hogy értsem, először hagynom kell megtapasztalni a gondoskodást, majd a törődést olyasvalakitől, aki ezt a legjobban csinálja. Aki ebben profi. Jézus pont ilyen. Azt hiszem a szamáriai asszony sem szokott hozzá, hogy valaki a vele való találkozásért volt ott, ahol éppen lennie kellett. Fura volt neki ez a törődés, hiszen ilyet soha senki részéről nem tapasztalt.

Igen, Jézus az, aki ott van, ahol éppen csodára van szükségünk, azt adja, amire szomjazunk és éhezünk, és teljes lényével odafigyel a válaszra, amikor megkérdezi tőled: "Ma hogy vagy barátom? Miben lehetek a szolgálatodra?"

Tanuljunk tőle!

Kriszta

Lehet jobb

- Szia, hogy vagy? - kérdezte a radír kedvesen a ceruzától.
- Nem vagyok a barátod! - csattant fel a ceruza.
- Utállak!

A radír meglepetten és sértetten kérdezte:
- Miért?
- Mert mindent kiradírozol, amit írok!
- Én csak a hibákat távolítom el - felelte a radír gyengéden.
- Attól még nem lesz jó - mondta a ceruza.
- De ezért vagyok itt. Ez a célom.
- Akkor a munkád értelmetlen - morogta a ceruza. - Az írás fontosabb, mint a radírozás.
- A rosszat kiradírozni ugyanolyan fontos, mint a helyeset írni - mondta a radír.

A ceruza szünetet tartott, majd halkan megszólalt:
- De látom, hogy minden nap kisebb leszel…
- Azért, mert minden alkalommal adok egy kicsit magamból, amikor segítek kijavítani egy hibát.
- Én is kisebbnek érzem magam - ismerte el a ceruza.
- Nem tehetünk jót másokkal, hacsak nem vagyunk hajlandóak feláldozni valamit - mosolygott a radír.

Aztán ránézett, és halkan megkérdezte:
- Még mindig gyűlölsz?

A ceruza visszamosolygott:
- Hogy gyűlölhetnék valakit, aki ennyit ad magából?

Minden nap egy nappal kevesebbel ébredünk.
Ha nem lehetsz az a ceruza, amely örömet okoz másoknak, légy a radír, amely eltörli a fájdalmukat, reményt ültet, és emlékezteti őket:
A jövő még mindig lehet jobb, mint a múlt.
Légy hálás. Mindig.

ismeretlen szerző

HUMOR

Plázában

Férj és feleség a plázában!
Férj: - Az olcsó cuccokat miért nem látod meg soha?
Feleség: - Mert én vagyok a drágalátós feleséged.

Valahol Szicíliában

- Igaz, hogy az Önök bankja ad kölcsönt „becsület szó”-ra?
- Igen, természetesen.
- És ha én nem tudom visszafizetni a kölcsönt?
- Akkor szégyenkezni fog ott fent az Úr előtt, amikor találkozik vele.
- Ohóhóóóó… Hát az mikor lesz …
- 5-én, ha 4-én nem fizeti vissza.

Egy rossz mondat

A pap egy fiatal házaspárral beszélget.
- No és nem volt nehéz megszoknia a vidéki életet? - kérdezi a férjtől.
- Igazából nem - feleli az. - Pedig én a fővárosban ugyancsak távol éltem mindenféle mezőgazdasági munkától. Például amíg a feleségemet meg nem ismertem, nem is láttam tehenet!

Vetélkedő

Egy rendőr megállított és csak annyit mondott, hogy "Papír!"
Erre rávágtam, hogy "Olló. Én győztem!" - és elhajtottam.
Gondolom, hogy visszavágót akar, mert 20 perce jön mögöttem...

A gyerekmenüben mennyi gyerek van?

Nem savanyú a szőlő

A káplán kirándul hittanosaival. Útközben egy szőlőhegyen is átmennek, ahol két férfi éppen szüretel. A káplán kóstolót kér tőlük a gyerekek számára. Miután jóllaktak, megkérdezi, mivel tartozik.
- Semmivel - feleli az egyik férfi. - Itt mindenki annyi szőlőt lop, amennyit tud, csak a gazda meg ne lássa.

Kínai konyha

Divatba jönnek Budapesten is a „kínai” vendéglők. A különlegességekre vágyó házaspár alaposan belakmározik, lehajt pár kupica rizspálinkát, majd - kérkedve gasztronómiai ismereteivel - a viccelődő kedvű férj megkérdezi az asztalhoz kéretett szakácsot:
- Remélem, a mi vacsoránk kedvéért nem kellett kioltani két szerencsétlen kóbor macska életét?
- Szó sincs róla, uram! - mondja a szakács. - Már döglötten találtam őket.

Focizó egerek

Én: Doktor úr! Minden éjjel focizó egerekről álmodom.
Orvos: Szedje ezeket a gyógyszereket, és akkor többé nem fogja látni az egereket.
Én: Elég, ha csak holnap reggel kezdem el szedni a gyógyszert?
Orvos: Miért csak holnap?
Én: Mert ma este lesz a döntő!

Orvosi javaslat

Férj kérdezi a feleségét, aki az orvosától ér éppen haza:
- Drágám! Mit mondott az orvos?
- Azt mondta, hogy a stressz levezetésére el kellene utaznom két hétre a hegyekbe, és egy hétre a Maldív-szigetekre. Hová viszel először?
- Egy másik orvoshoz.

Fátyol - kettős szerepben

A plébánoshoz beállít egy lefátyolozott asszony, hogy bejelentse szeretett férje halálát. Miután rendezték az anyakönyvi dolgokat, a nő távozik, de ekkor újra csöngetnek, és egy másik lefátyolozott hölgy áll az ajtóban.
- Maga is özvegy? - kérdi a plébános.
- Nem, én csúnya vagyok!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)
ISSN 3058-1850 (Online)
Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.